

reformens skrinlæggelse og i den efterfølgende debat.

Hvilke visioner har f.eks. Danmarks største kommuneparti, Venstre, for hovedstadens fremtid? Venstre ved man hvor man har, siges det jo. Men det er åbenbart ikke tilfældet i spørgsmålet om en hovedstadsreform.

Jeg skal da ikke lægge skjul på, at SF og Enhedslisten havde en forventning eller et håb om, at Venstre ville være medforslagsstiller af forespørgslen, men det ville man altså ikke.

Er Venstre på linje med regeringen og De Konservative tilfredse med tingenes tilstand? Er man ikke nervøs for det statsstyre, der er lagt op til i regeringsudspillet af 12. marts?

De Radikale bør heroppe fra Folketingets talerstol fortælle os, hvad det egentlig var for et mål, de havde med Hovedstadskommissionens arbejde. Ønskede de virkelig at opnå et flertal for den lille amtsløsning, og er det den, de går efter i fremtiden? Eller var det blot et taktisk fif, som kunne sikre hensynet til Bermudatrekanten i dansk politik mellem hr. Mogens Lykketoft, fru Marianne Jelved og hr. Hans Engell?

Men tilbage til regeringen:

Der er stadig mange spørgsmål, som står åbne, og som jeg håber at vi kan få svar på ved hjælp af denne forespørgsel:

Kan regeringen overtales til at åbne forhandlingerne om en hovedstadsreform igen, så reformen kan blive søsat den 1. januar 1998? Forhandlingerne kom jo aldrig rigtig i gang.

Hvad er regeringens kommentar til Hovedstadskommissionens to modeller? Jeg spørger, fordi vi ikke engang under forhandlingerne kunne få at vide, hvilken model regeringen egentlig ønskede.

Hvordan vil regeringen gennemtvinge sine ønsker på sygehusområdet, hvis ikke sygehuskommunerne i området bliver bedre til at samarbejde? Vil man udvide Hovedstadens Sygehusselskab til hele hovedstadsområdet? Og i givet fald: Hvad med det demokratiske underskud, som regeringens egen hovedstadskommission peger på at der er i HS?

Hvordan vil regeringen inddrage de øvrige politiske partier i arbejdet med en hovedstadsreform? Er det kun De Konservative, som får lov til at se Hovedstadskommissionen over skuldrene?

Og hvad er kommissoriet for det udvalg, der skal se på opgave- og byrdefordelingsreformen?

Der er således en meget lang række ubesvarede spørgsmål, som vi meget gerne vil have nærmere belyst.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det var mange spørgsmål, og de mange spørgsmål hænger sammen med, at vi i dag har et utrolig vigtigt tema på dagsordenen her i Folketinget.

Må jeg starte med at give mit bidrag til de mange spørgsmål:

Et velfungerende, dynamisk hovedstadsområde er jo ikke kun i områdets egen interesse, men i hele landets interesse.

Det er fortsat regeringens klare målsætning, at det, vi kan gøre, skal vi gøre effektivt for at sikre en positiv, dynamisk udvikling i hovedstadsområdet, der jo gennem en lang årrække har været præget af en svagere udvikling f.eks. erhvervs- og beskæftigelsesmæssigt end det øvrige land. En væsentlig om end ikke den eneste forklaring på den svagere udvikling i hovedstadsområdet er den administrative struktur, som alt andet lige ikke er egnet til at styrke et regionalt samarbejde.

På denne baggrund nedsatte regeringen som bekendt i november 1994 en hovedstadskommission under Indenrigsministeriet, der skulle belyse forskellige modeller for en reform af den amtskommunale struktur og opgaveløsning i hovedstadsområdet.

Hovedstadskommissionen afgav sin betænkning ved udgangen af 1995. Betænkningen indeholdt en meget grundig beskrivelse af forholdene i hovedstadsområdet, og kommissionens analyser pegede entydigt på behovet for at få tilvejebragt en overordnet administrativ struktur i området, der kunne varetage de fælles opgaver af betydning for hovedstadsområdets udvikling.

Regeringen har ført en række intense drøftelser med Folketingets partier, også spørgerens, hr. Kristen Touborgs, parti, der har bekræftet behovet for en reform i hovedstadsområdet, men drøftelserne har samtidig vist en meget stor spredning i synspunkter vedrørende områdets geografiske udstrækning og opgavefordelingen mellem myndighederne.

På den baggrund har regeringen konstateret, at der ikke var mulighed for på det foreliggende grundlag at samle et tilstrækkeligt bredt flertal